

ОБАВЉАЊЕ СИНДИКАЛНЕ АКТИВНОСТИ И РАДНОПРАВНА ОДГОВОРНОСТ

Обављање синдикалне активности од стране председника синдиката који је већ био уписан у регистар синдиката, не води његовој радноправној одговорности и он је имао право да организује скупове радника и износи информације у вези са радом и пословањем предузећа, а поред тога бављење синдикалним активностима за време годишњег одмора не може се сматрати отказним разлогом.

Из образложења: Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је поништена као незаконита одлука туженог којом је тужиоцу отказан уговор о раду и када је тужени обавезан да тужиоца врати на рад. Чланом 5, став први, тачка 1. Међународне конвенције рада број 158 предвиђено је да се ваљаним разлогом за престанак радног односа неће сматрати чланство у синдикату или учешће у активностима синдиката ван радног времена, или уз сагласност послодавца за време радног времена. Чланом 130. Закона о раду предвиђено је да се запосленима јемчи слобода синдикалног удруживања и деловања, да се синдикати оснивају ради заштите права и унапређивања професионалних и економских интереса његових чланова, те да се синдикат оснива без одобрења уз упис у регистар синдиката који води министарство надлежно за послове рада. У поступку је утврђено да се тужилац критичном приликом није представљао као председник непостојеће синдикалне организације, како му је то стављено на терет одлуком о отказу уговора о раду. Напротив, тужилац је 4. 8. 2003. године обављао синдикалне активности као председник синдиката, који је већ био уписан у регистар синдиката, дана 25. 7. 2003. године, па је стога имао право да организује скупове радника и износи информације у вези с радом и пословањем предузећа. Осим тога, отказним разлогом у смислу наведене међународне конвенције рада не може се сматрати ни бављење синдикалним активностима за време годишњег одмора. Стога је правилан закључак нижестепених судова да не стоје разлози за отказ уговора о раду од стране послодавца у смислу чл. 101. ст. 1. тач. 4. Закона о раду, па је побијана одлука туженог правилно поништена као незаконита и тужени обавезан да тужиоца врати на рад, а ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права. Није од значаја за другачије одлучивање навод ревизије да тужени у време доношења побијане одлуке није био упознат са оснивањем новог синдиката, чији је тужилац председник.

(Пресуда Врховног суда Србије, Рев. 1588/05 од 17.11.2005)